

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Drømmen om kvinden (novellen)

Citation: Hjortø, Knud: "Drømmen om kvinden", i Hjortø, Knud: *Drømmen om kvinden*, 1928, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_15-shoot-idm139645821490800/facsimile.pdf (tilgået 20. juni 2021)

Anvendt udgave: Drømmen om kvinden

det og så misundelig på hende. Selvfølgelig kan ingen dreng ønske, han var en pige, men hvor er det meget lettere at være en pige end en dreng, hun får lettere sagt det, hun vil, hun kommer lettere til at le, hun kommer lettere afsted med alting.

Nej, men skal vi spille kroket? spurte Helene. Det kan vi vist bægge to.

De gik tilbage til hans hus, dær fandt de spillet stillet op, og så spillede de. De var ligemænd her, og det var morsomt. Nu kunde han se lige og fuldt på hende, hver gang en af dem sae noget. Hendes hår blev løst, mens hun bøjede sig og trillede gennem vanskelige buer, hun ordnede det med hånden eller med et kast af hodet. Hendes blå øjne var bestemte, når de sigtede mod en bue, men når hun var gået igennem den, trillede de som løse kugler i græs. Han kom efterhånden ud af al sin stramhed, blev løs i sindet og glad ligesom hun. Sådan gik der en time. Helenes blik blev pludselig alvorligt, uden at der var nogen kugle, der skulde gennem en bue. Hun sae midt i et spil med uvist udfald: Nå, nu skal jeg nok hjem. — Hun kastede køllen. Enten var hun ked af spillet, eller hun skulde virkelig hjem, det forklarede hun ikke. Hun tog bolden og spillede med den før dog at have noget i hænderne. Farvel, — sae hun skødesløst med et lille nik til siden, der var uden smil, og dermed gik hun.

Henrik gik henad vejen med tankerne fulde af to pigebilleder, et alvorligt og et smilende, men hinanden så lig som to søstre, der er faldet forskelligt ud, til det glade og til det alvorlige. Henrik så ikke, at han mødte en ældre mand, før denne stansede ham og sae: Nå, Henrik,

så kommer du altså den første. Så ta'r vi fat, Henrik. Er det det, du går og er så glad for?

Ja, svarede Henrik og blev alvorlig.

Ja, ja, det er jo godt. Bar morskab bliver det jo nu ikke, men du har jo nok en fornemmelse af, hvad det vil sige at blive voksen. Når man er fjorten år så — Ja, der blir ikke så megen tid til den dær, føjede manden til med et nik til krocketkøllen, som Henrik endnu holdt i sin højre hånd.

Nej, sae Henrik og kom til at smile.

Ja, ja farvel, Henrik. Nu skal vi se. Men det går jo nok. På mandag altså, farvel.

*

Henrik havde fridag. Lige med et blev hans hænder fri for alt deres arbejde, og hans hoved blev frit for enhver tanke om arbejde, han gik ud, men ikke som ellers i et ærinde. Han gik og stirrede frem for sig, og det var, som hans blik fik en indre kraft, der skilte udsigten foran ham i to, den åbnede sig, som et tæppe, der skilles i midten, og bagved lå en anden udsigt, gammelkendt, men for en tid glemt. Det var som at se ind i en drøm.

Henrik mødte tre små piger, han stansede dem og spurte: Har I ikke set Helene? Hun er en lille pige ligesom I med to lange fletninger og en bold i hånden. Den var rød og blå og grøn.

Nej, svarede de tre, — hende har vi ikke set, men vi har set en anden Helene, hun var næsten voksen. Hun havde en blomst i håret, men ikke fletninger. Hun havde ikke en bold i hænderne, men en krans, hun var ved at binde. Men så er det vel ikke din Helene, vi har mødt.